

- nakazanie organom celnym państw członkowskich stosowania stawek cła antydumpingowego określonych w art. 1 ust. 2 pkt ii) rozporządzenia Komisji (UE) nr 513/2013 od dnia 6 czerwca 2013 r.;
- nakazanie Komisji zapłaty odszkodowania za szkodę poniesioną przez skarżące w związku z niestosowaniem stawek cła antydumpingowego określonych w art. 1 ust. 2 pkt ii) rozporządzenia Komisji (UE) nr 513/2013 od dnia 6 czerwca 2013 r.; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, iż przyjęcie art. 1 ust. 2 pkt i) rozporządzenia Komisji (UE) nr 513/2013 stanowi naruszenie art. 7 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1225/2009 ⁽¹⁾.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, iż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych przewidując stopniowe wprowadzenie tymczasowych środków antydumpingowych na mocy art. 1 ust. 2 pkt i) rozporządzenia Komisji (UE) nr 513/2013.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, iż przyjmując art. 1 ust. 2 pkt i) rozporządzenia Komisji (UE) nr 513/2013 Komisja w oczywisty i poważny sposób naruszyła spoczywające na niej obowiązki staranności i dobrej administracji.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, iż przyjmując art. 1 ust. 2 pkt i) rozporządzenia Komisji (UE) nr 513/2013 Komisja działała bezprawnie, przez co wyrządziła skarżącym szkodę, za którą odpowiedzialność ponosi Unia Europejska zgodnie z art. 340 ust. 2 TFUE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 513/2013 z dnia 4 czerwca 2013 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 182/2013 poddające rejestracji przywóz tych produktów pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 152, s. 5).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51).

Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2013 r. — Photo USA Electronic Graphic przeciwko Radzie

(Sprawa T-394/13)

(2013/C 274/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Photo USA Electronic Graphic, Inc. (Pekin, Chiny) (przedstawiciel: K. Adamantopoulos, lawyer)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 412/2013 z dnia 13 maja 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz ceramicznych zastaw stołowych i naczyń kuchennych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2013 L 131, s. 1) w zakresie, w którym nakłada cło antydumpingowe na skarżącą, oraz

obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca podniosła, że Komisja i Rada (zwane dalej „instytucjami”) dopuściły się oczywistego błędu w ocenie poprzez zaliczenie ceramicznych kubków pokrytych poliestrem do produktów objętych dochodzeniem.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca podniosła, że poprzez włączenie ceramicznych kubków pokrytych poliestrem do innego rodzaju kamionkowych zastaw stołowych i naczyń kuchennych instytucje zaniechały przeprowadzenia prawidłowego porównania z naruszeniem art. 2 ust. 10 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009 L 343, s. 51) (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”).

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca podniosła, że instytucje naruszyły art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego poprzez brak dokonania właściwej analizy skutków badanych przez Bundeskartellamt (niemiecki organ ds. ochrony konkurencji) praktyk antykonkurencyjnych na sytuację przemysłu Unii. W tym względzie skarżąca podnosi, że instytucje dopuściły się oczywistego błędu w ocenie poprzez stwierdzenie, że praktyki antykonkurencyjne nie miały wpływu na wskaźniki mikroekonomiczne i makroekonomiczne.

W ramach zarzutu czwartego skarżąca podniosła, że instytucje naruszyły art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego poprzez brak dokonania obiektywnego badania sytuacji przemysłu Unii. W tym względzie skarżąca podnosi, że instytucja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie poprzez stwierdzenie, że praktyki antykonkurencyjne nie miały wpływu na wskaźniki mikroekonomiczne i makroekonomiczne.

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2013 r. — Miettinen przeciwko Radzie

(Sprawa T-395/13)

(2013/C 274/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Samuli Miettinen (Espoo, Finlandia) (przedstawiciele: O. Brouwer i E. Raedts, lawyers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 21 maja 2013 r. odmawiającej udzielenia pełnego dostępu do dokumentu 12979/12 zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43) doręczonej skarżącemu w dniu 21 maja 2013 r. w piśmie nr „06/c/02/1 3” (zwanej dalej zaskarżoną decyzją) oraz ponownej odmowy udzielenia dostępu z dnia 23 lipca 2013 r.;

obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania zgodnie z art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem wraz z kosztami interwencji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 4 ust. 2 tiret drugie i art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, w związku z tym, że zaskarżona decyzja jest oparta na błędnej interpretacji i na błędnym zastosowaniu wskazanych przepisów dotyczących odpowiednio ochrony postępowania sądowego i porady prawnej oraz ochrony procesu podejmowania decyzji:

Po pierwsze Rada nie wykazała, że ujawnienie dokumentu 12979/12 naruszałoby możliwości jej służby prawnej w zakresie jego obrony w przyszłych postępowaniach sądowych, i że naruszałoby ono proces legislacyjny;

Po drugie Rada nie wykazała, że dokument 12979/12 jest częściowo sensytywny lub o szczególnie szerokim zakresie, co uzasadniałoby obalenie domniemania sprzyjającemu ujawnianiu opinii prawnych w kontekście legislacyjnym;

Po trzecie podniesione przez Radę naruszenie jest czysto hipotetyczne. Jest ono faktycznie oraz prawnie bezzasadne mając na uwadze, że treść opinii zawartej w dokumencie 12979/12 była już publicznie ujawniona w chwili wydawania zaskarżonej decyzji.

Po czwarte Rada powołując art. 4 ust. 3 akapit pierwszy nie przeprowadziła badania przeważającego interesu publicznego rozważając jedynie ryzyko procesu podejmowania decyzji związane jej zdaniem z ujawnieniem, a nie pozytywne skutki takiego ujawnienia odnoszące się między innymi do legitymacji procesu podejmowania decyzji i powołując art. 4 ust. 2 tiret drugie nie przeprowadziła badania.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia na podstawie art. 296 TFUE, w związku z tym, że Rada uchybiła obowiązkowi uzasadnienia zaskarżonej decyzji w sposób wystarczający i odpowiedni.

Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2013 r. — Dosen przeciwko OHIM — Gramm (Nano-Pad)

(Sprawa T-396/13)

(2013/C 274/39)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Franko Dosen (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Losert)